

БИНКА ПЕЕВА
ПРЕДИЗВИКАНО РАЖДАНЕ

chitanka.info

Събота е, топла майска привечер. Много ме бива в организацията: пратила съм детенце при мама и татко, пълня една найлонова торба с неща от първа необходимост (кърпа, чаша, лъжица и вилица, тоалетна хартия, червило, огледалце и пинсета за вежди...) и тронаво поемам към „Шейново“. Тази вечер е дежурен д-р Николай Ангелов, приятел.

— Скъпи докторе, ще раждам! — казвам му аз бодро.

— Контракции ли имаш?

— Не бе, нямам.

— Ти не беше ли за след 2 седмици?

— Не, тая нощ!

Докторът ме гледа ошашавен.

— Лягай да те видя!

Лягам.

— Ми ти нямаш никакво разкритие!

— Ми сигурно, — отвърщам, — нямам болки изобщо. Но трябва да родя тая нощ.

Николай присяда на стола си и ме гледа странно.

— Искаш да предизвикаме раждане?

— Аха, точно това искам! Нали можеш?

— Ти не си в ред! Мога, ама защо?

За нищо на света няма да му кажа причината. Почвам дълго обяснение за необичайните майски жеги, за килограмите си и как съм се измъчила и ми е писнало да съм бременна! Ти изобщо не знаеш колко е гадно, докторе! Сигурно и бременността е измислена от мъжете! Да си дебел, всичко да те боли, коремът ти да подскача във всички посоки от шутове, да ти се яде денонощно, след като ти е минал още по-гадният период на тотално драйфане, да не можеш да дишаш, да ти се подуваат крайниците, да се напишкваш при всяко разхилване... И всичко е истина, мамка му, а остават някакви си 2 седмици — какъв е проблемът? И освен това, приятелю, аз просто те моля!

Виждам разколебаната му физиономия и вече знам, че ще стане на моето. Ехе-е-е, супер!

— Но те предупреждавам — ще те боли много!

— Хе, че да не би да не съм раждала? Знам, споко!

И към осем и половина вече съм на легло, скачена със система, която бавно вкарва някакви капки във вената ми. Една весела съм! — всичко върви според плана.

Към девет и половина вече не съм чак весела, щото усещам болки, но се търпи. Сестрата постепенно увеличава скоростта на капките.

Към десет и половина почва сериозно да ме боли и се старая с учестено дишане да си помагам.

... Нататък... от някакъв момент часовете ми се губят. Втренчила съм се с омраза в китайските капки и хленча през 15 минути от контракции. А разкритието все е минимално...

По едно време почвам да пищя на глас:

— Кольо-о-о-о-о!

Докторът сяда до мене на леглото, държи ми ръката и се опитва да ме успокои, но аз не го разбирам и само се моля:

— Спри това чудовище, махни тая система! Искам да си ходя! Искам инжекция! Искам операция... моля ти се, моля ти се, какъв приятел си, бе Кольо!...

Но нищо не постигам, нищичко, докторът е привърженик на естественото раждане.

И след това светът изчезва, оставам насаме с болката и я чакам, дебна я, за да я напсувам и колкото мога да я намалая... и така до сутринта, когато екипът се разшетва, слагат ме на магарето и в осем без пет дъщеря ми се ражда, почти без мое участие, но това вече няма значение...

Защото съм постигнала целта си.

Дъщерята се роди на 22 май, неделя.

Неделя — денят на слънцето! Раждат се красиви хора с късмет и интелект.

А 22 е царско число — същата работа.

А комбинацията им е пълен джакпот!

Аз ли ще пропусна да родя детето си на такъв ден?!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.